

خبر

بازنشستگی پیش از موعد میلیونی در ترکیه

دولت ترکیه در یک اقدام کم‌سابقه در آستانه انتخابات که منتقدان آن را تبلیغاتی خواندند، اعلام کرده که با ایجاد شرایط جدید، روند بازنشستگی افسران نظامی و کارکنان برخی مشاغل دولتی، کشاورزان، صنعتگران و تجار خرد در ترکیه تسهیل شده‌است. بنا به اعلام این رسانه، در شرایط ویژه اعلام شده از سوی دولت ترکیه، همه کشاورزان می‌توانند به جای ۹ هزار روز سابقه بیمه (۲۵ سال سابقه کاری) با ۷۲۰۰ روز سابقه بیمه و ۲۰ سال سابقه کار بازنشسته شوند.

رسانه‌های ترکیه همچنین با انتشار بخشی از برنامه انتخاباتی «رجب طیب اردوغان» اعلام کردند که دولت وی قرار است با شرایطی ویژه، بیش از ۵۵۰ هزار کشاورز این کشور را بازنشسته و به آن‌ها مستمری پرداخت کند. بنا بر اعلام روزنامه صبح، بازنشستگی پیش‌از‌موعد کشاورزان نیز مانند صنعتگران و تاجر خرداست و آن‌ها می‌توانند پنج سال زودتر از موعد، بازنشسته شده و ۲۰ درصد مستمری بیشتر دریافت کنند. وزیر کار و تأمین اجتماعی ترکیه با اشتباه خواندن هم‌ترازی فعالیت یک کشاورز و یا یک مغازه کوچک با پنج نفر بیمه‌شده با یک فعالیت تجاری بزرگ، اعلام کرد که کارهای فنی تصمیم دولت برای بازنشستگی پیش‌از‌موعد آغاز و همین اقدام موجب رضایت کشاورزان و صنعتگران و تاجر خرد شده‌است.

«ودات بلگین» اضافه کرد: «با این کار، برابری بین بازنشستگان در دو دوره اشتغال و بازنشستگی تضمین و با تأمین کسری ۱۸۰۰ روزه حق بیمه از سسوی دولت، شرایط برابری برای همه مستمری‌بگیران و بازنشستگان فراهم می‌شود.» ترکیه چهار نوع بازنشستگی از جمله بازنشستگی سن، معلولیت در اثر کار، از کار افتادگی و بازنشستگی عادی دارد. با اصلاحات تأمین اجتماعی که در سال ۱۹۹۹ انجام شد، حداقل تعداد روزهای پرداخت موردنیاز برای بازنشستگی پیش‌از‌موعد کارگران و کارمندان کشوری، ۹۰۰۰ روز (۲۵ سال) و حداقل سن نیز برای زنان ۵۸ و مردان ۶۰ سال تعیین شده‌است. ترکیه ۲۴ اردیبهشت‌ماه سال ۱۴۰۲ شاهد برگزاری هم‌زمان انتخابات ریاست جمهوری و پارلمانی خواهد بود. انتخابات حساس پیش رو، سیزدهمین دوره انتخابات ریاست جمهوری در تاریخ ترکیه و دومین دور انتخابات ریاست جمهوری این کشور پس از تغییر نظام سیاسی از پارلمانی به ریاستی و بیست‌وهشتمین دوره انتخابات مجلس این کشور محسوب می‌شود.

کاهش ۲۰۰۰ شغل در بویلینگ

شرکت آمریکایی بویلینگ قصد دارد در سال ۲۰۲۳ کارکنان بخش مالی و منابع انسانی خود را کاهش دهد و هزاران شغل را از لیست پرداختی‌ها خارج کند. بویلینگ در بیانیه‌ای اعلام کرد: «ما انتظار داریم حدود ۲ هزار کاهش شغل، عمدتاً در امور مالی و منابع انسانی، از طریق ترکیبی از تعدیل و اخراج کارکنان انجام شود. اگرچه تا به حال هیچ‌کس شغل خود را از دست نداده، اما ما اطلاعات را به‌صورت شفاف به اشتراک می‌گذاریم تا به افراد اجازه برنامه‌ریزی برای آینده شغلی‌شان بدهیم.» این شرکت گفت که انتظار دارد در طول سال نیروی کار خود را به‌طور قابل توجهی افزایش دهد. در این بیانیه آمده‌است: «ما در سال گذشته ۱۵ هزار نفر نیروی کار بویلینگ را افزایش دادیم و در نظر داریم امسال ۱۰ هزار کارمند دیگر را با تمرکز بر عرصه مهندسی و تولید استخدام کنیم.»

جهان

گزارش

از دهه ۱۹۷۰ که به دلایل جمعیتی احتیاج به نیروی کار برای مراقبت خانگی در هنگ کنگ ضروری شد، مهاجرت‌ها به این مرکز اقتصادی در حال شکوفایی افزایش یافت. اما مهاجران سلامت شرایط متفاوتی داشتند؛ آن‌ها تحت قانون خاصی استخدام می‌شدند که زیربنای سیاست دیرینه دولت بود. بر این اساس اولویت در استخدام باید به نیروی کار محلی داده می‌شد و نیروی

در سال ۲۰۲۱ شیوع موارد کووید-۱۹ در هنگ کنگ منجر به این شد که کارگران خانگی به‌صورت ۲۴ ساعته آماده خدمت باشند و ۴۰ هزار نفر از آن‌ها حتی یک‌روز هم‌رخصی نگرفتند. زمانی هم که آزمایش کرونا ی برخی از آن‌ها مثبت شد، توسط کارفرمایان خود اخراج و مجبور به خوابیدن در خیابان‌ها و پارک‌ها شدند. قرنطینه به این معنا بود که آن‌ها نمی‌توانستند یک‌روز هم استراحت داشته باشند. مسئله‌ای که به یک بحران سلامت روانی در این کشور منجر شد. اخیراً، مناقشات در مورد محدودیت جدید دولت بانام «پرش شغلی» بالا گرفته‌است، محدودیتی که طی آن دولت کارگران خانگی را از فسخ قراردادهای کاری خود پیش از پایان موعد قرارداد که معمولاً دو سال طول می‌کشد منع می‌کند. طبق این اصلاحات جدید، کارگران خانگی تنها اجازه تغییر کارفرما را قبل از پایان قرارداد و آن هم در «شرایط استثنایی» مانند خروج کارفرما از هنگ کنگ و یا مرگ کارفرما خواهند داشت. مسئله‌ای استثنایی در قوانین کارگران در هنگ کنگ، چراکه هیچ کارگر دیگری به چنین قوانینی وابسته نیست و کارگران خانگی استدلال می‌کنند که این حق آن‌هاست که بتوانند شغل خود را تغییر دهند. از طرف دیگر این قانون، کارگران را (که غالباً زن هستند) مجبور می‌کند تا نزد کارفرماهای متخلف بمانند. احتمالاً بحث در مورد حقوق کارگران خانگی با افزایش سن جامعه هنگ کنگ و تکیه بیشتر خانواده‌ها به پرستاران خانگی شدیدتر می‌شود. بر اساس پیش‌بینی‌ها، هنگ کنگ تا سال ۲۰۴۷ به ۶۰۰ هزار کارگر خانگی مهاجر نیاز خواهد داشت. اما اکنون این زنان مهاجر که بیشتر از اندونزی یا فیلیپین به این منطقه می‌آیند، شدیداً مضمحلند که آینده آن‌ها مانند گذشته نباشد.

تجربه بردگی

همان روزی که «سوکی» پس از یک پرواز طولانی از هند در آوریل سال ۲۰۱۸ در هنگ کنگ فرود آمد، مجبور شد کار را شروع کند. این لحظه آغاز زمانی طولانی بود که او در شرایط برده‌مانندی به دام افتاده بود. سوکی فقط ۲۱ سال داشت و اولین بار بود که به خارج از کشور سفر می‌کرد، با این امید که شرایط زندگی بهتری را تجربه کند. بعداً خواهرش هم به او ملحق شد. آن‌ها مجبور بودند ۱۶ ساعت در روز کار کنند؛ کارهایی از قبیل نظافت، آشپزی، مراقبت از فرزندان خانواده و همچنین خدمات‌رسانی به مشتریان سالن زیبایی کارفرمای‌شان! در چنین شرایطی در حقیقت هیچ لحظه خوشی وجود ندارد و روزهای بی‌پایان کار بدون مرخصی پشت سر هم از راه می‌رسند. برای دهه‌ها، ۳۴۰ هزار کارگر خانگی مهاجر هنگ کنگ، به رغم مزایای اقتصادی و اجتماعی که برای این سرزمین به‌ارمغان می‌آوردند، با سوءاستفاده و استثمار مواجه شده‌اند. کلاً، فعالان مبارزات سیاسی و فعالان کارگری ترکیبی از دستمزد کم، قوانین ضعیف کار، ضعف در پیگرد تخلفات توسط کارفرمایان و سیاست‌های تنبیهی دولت را مقصر این فاجعه می‌دانند.

اما اکنون زنان در دادگاه‌ها و خیابان‌ها در حال مبارزه هستند. در ژانویه، یک دادگاه کار هنگ کنگ به نفع «سوکی» و خواهر کوچک‌ترش در پرونده‌ای علیه کارفرمای سابق آن‌ها رأی داد، که اکنون با جرمه‌های قابل توجه و احتمال زندان مواجه‌است، مشخص شده که او به‌طور غیرقانونی آن‌ها را مجبور کرده تا برای

گزارش

در حالی که درگیری‌ها و اعتصابات بر سر سن بازنشستگی به خبر بخش مهمی از کشورهای اروپایی، کانادا و آمریکا تبدیل شده، گزارش‌ها نشان می‌دهد که بسیاری از شاغلان اروپایی بالای ۶۵ سال مشغول به ادامه کار هستند. بخش‌های سلامت و خدمات اجتماعی و همچنین خردفروشی، مشاغلی هستند که افراد بالای ۶۵ سال در آن‌ها بیشترین تعداد را دارند. به‌ویژه این افراد بیشتر از سایر

میانگین سن قانونی بازنشستگی در اتحادیه اروپا ۶۴ سال است، با این حال بسیاری از اروپایی‌ها هنوز بالای ۶۵ و حتی ۷۵ سال هم کار می‌کنند. در حالی که اتحادیه‌های کارگری در فرانسه برای دفاع از بازنشستگی در ۶۲سالگی بسیج می‌شوند، در سراسر اتحادیه اروپا مردان و زنان بالای ۶۵ یا حتی ۷۵ سال کار می‌کنند.

آن‌ها چه کسانی هستند؟ آمارهای رسمی تصویر متوسط یک مرد خوداشتغال بین ۶۵ تا ۶۹ سال را نشان می‌دهد که در بخش بهداشت یا بخش اجتماعی به‌طور پاره‌وقت کار می‌کند. اما بدیهی است که این وضعیت میانگین

وضعیت بغرنج کارگران خانگی در هنگ کنگ

به بردگی مدرن خوش آمدید!

کار مهاجر وارد شده بود تا کمبود کارگران سلامت محلی را برطرف کند. به همین دلیل و در طول پنج دهه شرایط کاری کارگران سلامت مهاجر بدل به چیزی شبیه بردگی شده‌است. اکنون پس از سال‌ها استثمار و سوءاستفاده، ۳۴۰ هزار کارگر خانگی مهاجر هنگ کنگ در دادگاه‌ها برای ایفای حقوق خود مبارزه می‌کنند.

وزارتخانه هدف اصلی این قانون را دادن زمان کافی به کارگران مهاجر برای آماده شدن جهت خروج اعلام کرده‌است.

کارگران خانگی

تحقیقات انجام‌شده در سال ۲۰۱۶ توسط مرکز عدالت که یک سازمان غیرانتفاعی محلی است، نشان داد که ۱۸ درصد از کارگران خانگی مورد آزار جسمی، ۶۶درصد قربانی استثمار و یک نفر از هر شش نفر در شرایط کار اجباری قرار داشته‌اند. به‌طور متوسط، از میان بیش از هزار کارگر خانگی که مورد بررسی قرار گرفتند، هر کدام ۷۱.۴ ساعت در هفته کار می‌کردند. در سال ۲۰۲۰، در حالی که شهر در قرنطینه شدید قرار داشت، گزارش شد که موارد سوءاستفاده و آزار و اذیت این کارگران سه‌برابر شده‌است. در ماه گذشته میلادی، دادگاهی در هنگ کنگ زوجی را که قبلاً به حبس محکوم شده بودند در دستور جدیدی به پرداخت ۸۶۸ هزار ۶۰۰ دلار هنگ کنگ (۱۱۰ هزار و ۶۵۲ دلار آمریکا) به کارمند سابق سرخانه خود که یک زن اندونزیایی بود محکوم کرد. این اتفاق پس از آن رخ داد که آن‌ها به سال‌ها آزار و اذیت کارگر خود متهم شدند. در این پرونده دادگاه به شواهدی دست یافت که در آن اثبات شد کارفرما با توتی داغ کارگر را سوزانده، او را با زنجیر دوچرخه کتک زده و در یک مورد او را بدون غذا به صندلی بسته، در حالی که خود برای تعطیلات به تایلند پرواز کرده بودند.

اما این فقط سوءاستفاده یا خطر شرایط بردگی نیست. به گفته منتقدان، زنان که عمدتاً از اندونزی و فیلیپین به هنگ کنگ می‌آیند، با موانع و مشکلات سازمانی مانند قانون «دو هفته» روبه‌رو هستند که قرار از موقعیت‌های خطرناک را برای آن‌ها دشوار می‌کند. آن‌ها فقط یک روز در هفته اجازه تعطیلی دارند و برخلاف سایر کارگران مهاجر، هرگز مزایای رفاهی یا حق شهروندی دریافت نخواهند کرد. ژرمن هاومونت، وکیل متخصص کارگران خانگی در هنگ کنگ در این باره می‌گوید: «کارگران خانگی خارجی در هنگ کنگ بیش از انسان به‌عنوان ابزار دیده می‌شوند. وضعیت آدم‌های در جه‌دومی که به آن‌ها اختصاص داده شده، اساساً تبعیض آمیز است. این وضعیت از نظر قانونی در هنگ کنگ، هم در قانون کار و هم در قانون مهاجرت، ریشه‌دارد.» کارگران سلامت خانگی مهاجر که تقریباً همگی زن بودند، برای اولین بار در دهه ۱۹۷۰ تشویق شدند تا به هنگ کنگ بیایند. این کارگران خانگی موردنیاز بودند تا نیازهای شهری به سرعت در حال تغییر را برآورده کنند، شهری که در حال تبدیل از یک مرکز تولید صنعتی به یک مرکز مالی جهانی شکوفا بود.

بسیاری از خانواده‌ها که تقریباً یک نفر از هر ۱۰ نفر شاغل هنگ کنگی را تشکیل می‌دهند، برای خانه‌داری و مراقبت فرزندان و والدین مسن خود به کارگران سلامت خانگی وابسته‌اند. بر اساس گزارش سازمان غیردولتی محلی (Enrich)، ۱۱۰ هزار مادر هنگ کنگی به‌دلیل حضور کارگران سلامت توانستند به سر کار خود بازگردند. بسیاری از این کارگران مهاجر بخش زیادی از دستمزد خود را برای خانواده‌های خود ارسال می‌کنند. همچنین تخمین زده می‌شود که آن‌ها ۱۲۶ میلیارد دلار، به اقتصاد هنگ کنگ در سال ۲۰۱۸ کمک کرده‌اند که به میزان ۳.۶ درصد از تولید ناخالص داخلی (GDP) این کلان‌شهر است.

او رئیس نهاد «گابریلا هنگ کنگ» است که یک ائتلاف از سازمان‌های زنان مهاجر فیلیپینی محسوب می‌شود. خانم بونیفاسیو معتقد است که ما مژده‌داری را دریافت می‌کنیم. که در سال ۲۰۰۷ به‌عنوان یک جوان ۲۳ساله از فیلیپین به هنگ کنگ وارد شد. او به هدایت اطلاعاتی کارگرانی می‌پرداخت که به گفته خودش اغلب اطلاعات کمی در مورد حقوق خود دارند. این ائتلاف برای کسانی است که «بیش از حد کار می‌کنند و ارزش کمتری دارند.» بونیفاسیو برای کنترل استرس و سلامت به آن‌ها مشاوره فشار خون ارائه و همچنین به انجام بازی‌های دسته‌جمعی برای ایجاد روابط همبستگی و دوستی ترغیب‌شان می‌کند. خانم بونیفاسیو به‌خوبی می‌داند که چگونه می‌توان با کارگران رفتار غیرانسانی کرد. او مجبور بود روی زمین بخوابد و روزهای بی‌وقفه‌ای از ساعت ۵ صبح شروع به کار کند. تجربیات او و همکارانش به خواسته‌های‌شان برای تغییر دامن زده، تا جایی که پس از کشته‌شدن چند زن هنگام پاک کردن پنجره‌ها در سال ۲۰۱۲، کمپین‌هایی برای جلوگیری از اجبار کارگران خانگی برای تمیز کردن پنجره‌ها به راه انداختند. شش سال بعد، کارگران خانگی حق حضور از راه دور در دادگاه‌های کار را به دست آوردند؛ به این معنا که حتی اگر شهر را ترک کرده بودند، می‌توانستند مطالبات خود را پیگیری کنند. طبق قانون موسوم به «دو هفته» قانونی که از دهه ۸۰ میلادی در هنگ کنگ وجود داشته، کارگران خانگی در صورت از دست دادن شغل خود باید ظرف دو هفته شهر را ترک کنند. این امر باعث می‌شود از ترس اخراج، نتوانند کارفرمایان متخلف را ترک کنند و یا به دنبال حقوق خود بروند. بر اساس قوانین هنگ کنگ، کارگران خانگی باید در خانه‌های کارفرمایان خود زندگی کنند. این مسئله احتمال کار کشیدن بیش از حد از کارگر را افزایش می‌دهد و اغلب باعث می‌شود که کارگران در شرایط سخت زندگی کنند.

وزارت کار هنگ کنگ این قانون را به‌عنوان ابزاری «برای حفظ کنترل مؤثر مهاجرت» ضروری و آن را سیاست مؤثری برای «جلوگیری از اشتغال مکرر و کار غیرقانونی کارگران سلامت خانگی پس از فسخ زود هنگام قرار داد» می‌داند. البته این

شغل دوم در سالن زیبایی‌اش کار کنند و در طول همه‌گیری کرونا، فقط ۱۵۰۰ دلار هنگ کنگ (۱۹۱ دلار آمریکا) حقوق ماهانه غیرقانونی به آن‌ها پرداخت کرده‌است. در این مدت این دو خواهر مورد آزار و تحقیر مرتب قرار گرفته بودند؛ برای مثال یک‌بار بعد از اینکه کارفرما در بشقابی که خوب شسته‌نشده بود باقی مانده غذا پیدا کرد، به‌عنوان تنبیه آن بشقاب را با صورت کارگر خود تمیز کرد. سوکی، در ماه گذشته پس از تماس با (HELP for Domestic Workers)، که یک سازمان غیرانتفاعی محلی است و سرپناه، لوازم اولیه و مشاوره حقوقی برای زنان فراهم می‌کند، تصمیم گرفت با کارفرما مقابله کند. او می‌گوید: «حساس می‌کنم زندگی من تازه شروع شده‌است.»

ضعف قوانین

در گزارشی که در ماه مارس توسط سازمان ملل منتشر شد، از هنگ کنگ خواسته شد تا قوانین معروف به «دو هفته» و «زندگی در خانه» را اصلاح و حداقل دستمزد قانونی را برای کارگران خانگی مهاجر به‌منظور «توانمندسازی کامل آن‌ها و بهره‌مندی از حقوق خود» اعمال کند. همچنین این گزارش نگرانی‌هایی را در مورد «روش‌های استثماری کارفرمایان» مطرح کرد و مدعی شد که شکایات به‌اندازه کافی توسط مقامات بازرسی کار پیگیری نمی‌شوند. از سوی دیگر سخنگوی وزارت کار هنگ کنگ در بیانیه‌ای گفت: «دولت اهمیت زیادی برای حفاظت از حقوق پرستاران سرخانه مهاجر قائل است و ما هیچ‌گونه استثمار یا سوءاستفاده در این موارد را تحمل نمی‌کنیم.» همچنین آن‌ها افزودند که کارگران خانگی از حقوق شغلی و حمایتی مشابه کارگران محلی تحت قوانین هنگ کنگ از جمله غذا، مسکن، درمان و حداقل دستمزد مجاز ۴۷۳۰ دلار هنگ کنگ (۶۰۳ دلار آمریکا) در ماه برخوردارند. اما همین میزان دستمزد اعلامی دولت کمتر از یک‌چهارم متوسط دستمزد ماهانه در هنگ کنگ است که در سال گذشته ۱۹۱۰۰ دلار هنگ کنگ (۲۴۳۳ دلار آمریکا) بود. این معادل کمتر از نیمی از حداقل دستمزد ۱۴۰ دلاری هنگ کنگ است به‌جز برای پرستاران سرخانه. اما برای «شیلا تیبیا بونیفاسیو» این کافی نیست.

دفاع اروپا از افزایش سن بازنشستگی

افراد شاغل خوداشتغال هستند. ۳۸ درصد از افراد ۶۵ تا ۷۴ ساله، خوداشتغال یا کارفرمای مستقل خود هستند. هر چند بخش بزرگی از شاغلان بالای ۶۵ سال معتقدند که بر اساس نیازهای معیشتی خود به کار مشغول اند اما باید در نظر داشت که ادامه کار برای برخی مشاغل می‌تواند به افراد مسن اجازه ادامه مشارکت در جامعه را بدهد.

اروپا، این افراد در سوئد عمدتاً مردانی هستند که در آموزش و پرورش مشغول به کارند و یا زنانی که در بخش بهداشت و مراقبت‌های اجتماعی فعالیت می‌کنند. با این حال، بر اساس گزارش اخیر یک پروژه تحقیقاتی بین‌المللی به نام «برنامه‌ریزی مشترک» جمعیت سوئد در حال پیر شدن است. این کشور بالاترین سهم افراد ۷۵ تا ۷۹ ساله را در اتحادیه اروپا دارد.

سوئد به دنبال انتخاب‌های متوالی سیاست‌هایی است که افراد مسن را به سمت کار سوق دهد؛ مانند سیاست «کار بیشتر، کیفیت زندگی بیشتر».

این امر عمدتاً به دلیل بازنشستگی دیر هنگام زنان استونیایی است اما وقتی صحبت از مردان می‌شود، ایرلند بالاترین نرخ اشتغال را در میان این دو گروه دارد. از سوی دیگر، سوئد بالاترین درصد افراد شاغل بالای ۷۵ سال را دارد که صرف‌نظر از جنسیت‌شان همچنان مشغول به کار هستند. در سوئد سن قانونی بازنشستگی، بین ۶۲ تا ۶۵ سال است که بسته به سابقه شغلی افراد، خیلی بالاتر از میانگین سن بازنشستگی در اتحادیه اروپا نیست. بر اساس ارقام ارائه‌شده توسط دفتر آمار اتحادیه